

ကန်ဒါ

အိတ်အိတ်

ပုပ္ပိန္နသီးဆီ ဟောပြော:

မဟာပြီးအီးအီး vs မဟာအီးအီးအီး

မယားကြီး F.C Vs မယားငယ် F.C

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

မယားကြီးရာထူးရသွားသော တချို့မိန်းမများမှာ 'မူပိုင်နှင်းဆီ' ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ကြသည်။

သူတို့ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခတွေ..စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေအားလုံးကို စာမျက်နှာထက်မှာ တင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြသည်။

ဒီလိုပဲ မယားငယ်တွေကလည်း 'ဟော့လိုင်း' ဆီမှာ သူတို့ကောင်းကြောင်း..မယားကြီးတွေ အပေါက်ဆိုးကြောင်း..တဖွဲ့တနွဲ့ရေးပေးဖို့ တောင်းဆိုကြသည်။

မရေးပေးရင် အကြောင်းသိမယ်လို့လည်း ခြိမ်းခြောက်ကြသေး သည်။

ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။

မယားကြီးတွေနဲ့ မယားငယ်တွေကို ဘောလုံးအသင်းဖွဲ့ပြီး ပေးကန်ကြမယ်ပေါ့။

စပွန်ဆာ ရှာကြသည်။

ဆောင်းညပြာသိုစာပေက စပွန်ဆာ ဆယ်သိန်းပေးသည်။

နည်းပြငှားဖို့ မတတ်နိုင်တော့ မယားကြီး F.C ကို မူပိုင်နှင်းဆီ က နည်းပြလုပ်ပြီး မယားငယ် F.C ကို ဟော့လိုင်းက နည်းပြလုပ်သည်။

မယားကြီး F.C က ကမ္ဘာမှာ ဘယ်သူမှမသုံးသေးသည့် နည်းစနစ်အသစ်ကို ကျင့်သုံးသည်။ နောက်တန်းမှာ ဆယ်ယောက်လုံး တန်းစီ ပိတ်ရပ်ပြီး (၁၀-၀-၀)နဲ့ ခံစစ်ကစားသည်။

မယားငယ် F.C က ရှေ့တန်းမှာ ငါးယောက်တင်ပြီး တိုက်စစ်

ဖွင့်ကစားသည်။

အိမ်ရှင်မတွေက မယားကြီး F.C ကို အားပေးကြပြီး ယောက်ျား မှန်သမျှ အကုန်လုံးက မယားငယ် F.C ကို ရေကုန်ရေခန်း အားပေးကြ သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပွဲက ကြမ်းလာပြီး ပွဲပျက်သည်အထိ ဖြစ် သွားရသည်။

မူပိုင်နှင်းဆီနှင့် ဟော့လိုင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က နိုင်သည့်ဘက်ကို ဦးစားပေးပြီး ရေးမလို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်...စပွန်ဆာ ပေးထားသည့် 'ဆောင်းညပြာသို' ရဲ့ Publisher က စိတ်ဆိုးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီလ စာအုပ်မထုတ်ပေး တော့ဘူးတဲ့။

ကျွန်မတို့ Publisher က 'ဆောင်းညပြာသို'အတွက် ထူးထူးခြား ခြားအစီအစဉ်လေးတစ်ခု လုပ်ချင်တယ် တဲ့။

ဆောင်းညပြာသိုမှာက ကျွန်မ မူပိုင်နှင်းဆီရယ်၊ ဟော့လိုင်းရယ် ရှိတာပေါ့။ အဲဒီ ကလောင် နှစ်ခုကို တစ်အုပ်တည်း ပေါင်းထုတ်ချင်တယ် ပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ဟော့လိုင်းနဲ့ကျွန်မ တိုင်ပင်ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ ဘာအကြောင်း ရေးရင်ကောင်းမလဲ။ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ အစစအရာရာ တိုးတက်လာတာ နဲ့အမျှ လူဦးရေတွေလည်း တိုးလာကြတယ်။ မယားတွေလည်း တိုးပြီး ယူ လာကြတယ်။ 2 in 1 ဇာတ်လမ်းတွေ များလာတာ တွေ့နေရတယ်လေ။ သူ တို့က ရာထူးတိုးပေးလို့လည်း အကြီးအငယ်ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ 'မယားကြီး၊ မယားငယ်'လို့ ခေါင်းစဉ်တပ် ပြီး ရေးကြတာပေါ့။ သူကလည်း OK တဲ့။

ခက်တာက...ကျွန်မကလည်း မယားကြီး မဖြစ်ဖူးဘူး။ သူ့မှာ လည်း

မယားငယ် မရှိဘူး။ ဘယ်ရှိမလဲ...မိန်းမတောင် မရသေးတဲ့ဥစ္စာ။ ကြုံတုန်း
ကြော်ငြာလေး ဝင်ပေးတာပါ။

ရေးသာ ရေးရမှာ..ကိုယ့်ကို အမြင်စောင်းမှာလည်း ကြောက်တယ်ရှင်။
ကျွန်မ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ပင်ကိုစိတ်နဲ့ သစ္စာဆိုပြီး ပြောရဲတာ တစ်ခုက
မိန်းမတွေကို သနားလို့ ရေးတာပါ။ အကြီးဖြစ်ဖြစ် အငယ်ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတွေပဲလေ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့(အားလုံးကို မဆိုလိုပါ) လှည့် ကွက်အောက်မှာ
သူတို့ကစားသလို အရုပ်ကလေးတွေဖြစ်နေရတာ သနားဖို့ ကောင်းတယ်ရှင်။

ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ သာစေနာစေ ဆိုတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဖြစ်တတ်
ပျက်တတ်တဲ့သဘောတရားလေးတွေကို ရေးပြချင်တာ သက်သက်ပါ။

ကျွန်မတို့ရေးလိုက်တဲ့အတွက် တစ်ဖက်သားရဲ့ခံစားချက်တွေကို စာ
နာနားလည်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာတရားလေး ထားတတ်သွားမယ်ဆို လောကကြီး
လှပသွားမှာပါ။ အမုန်းတရားတွေ ကင်းပြီး မေတ္တာတရားတွေ အားကြီး လာမှာပါ။

ကျွန်မတို့ဖန်တီးတင်ဆက်မယ့် ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ခံစားပြီး အား
ပေးကြပါဦးလို့။ ပရိသတ်ကြီးတွေ အားလုံး အားလုံးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။
ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်ရှင်။

မူပိုင်နှင်းဆီ

အခန်း(၁)

လူတော်တော်များများက
ဆုတောင်းတတ်ကြတယ်
အဲဒါက

ဘယ်တော့မှ သူများမယားငယ်မဖြစ်ပါရစေနဲ့တဲ့....

ဒါဖြင့်ရင်

ကျွန်မကလည်း ပြန်မေးချင်တယ်

မယားကြီးရော ဖြစ်ချင်သလားလို့

မယားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့

ခါးသီးတဲ့ဒုက္ခတွေ

မမျိုသိပ်နိုင်တော့လို့

မျက်လုံးအိမ်က ပေါက်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေ

ငါ့မှာမှ ဖြစ်ရလေခြင်းလို့

ယူကြိုးမရတဲ့စိတ်တွေ

ဒါတွေအားလုံးကို

လူတွေသိအောင် ဖွင့်ချပြချင်တယ်

(မေပျိုဖြူ)

အသစ်နဲ့တွေ့တိုင်း

အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ

ဟောင်းတယ်ဆိုမှတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ

အဲဒီ တော့ အသစ်ကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်

ငါ့အပြစ်လား

ငါ့မမှားဘူး၊ လုံးဝ မမှားဘူးကွ

ခုဖြစ်သွားတာတွေအားလုံးက

မင်းရဲ့ကံကြမ္မာပဲ
အပြစ်တင်ချင်းတင်ရင်
မင်းဘဝနဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်
ငါ့ကိုလာမပွားနဲ့.....

(ခေတ်သစ်)

ဝါတွင်းကာလတွေမှာ ကျွန်မတို့မြန်မာလူမျိုးတွေ အလှူနဲ့လက်
မပြတ်တတ်ကြပါဘူး။ ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ဆွမ်းကျွေးဖိတ်လို့ မှော်ဘီ က
ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျွန်မရောက်ခဲ့ပါတယ်။

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေ များပြီး ကျောင်းဝင်းအကျယ်ကြီးက ကျွန်မ စိတ်ကို
ငြိမ်းအေးစေလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သဘောတွေ ကျနေတာ ပါ။
စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီနေရာလေးမှာ စာလာရေးရရင် ရှယ်ပဲလို့ တွေးနေမိ သေးတယ်။

အဲဒီ လိုတွေးနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မဘေးနားကို Mark II ကားလေး
တစ်စီးထိုးရပ်လာလို့ ကျွန်မလည်း ဘာရယ်မဟုတ် လှည့်ကြည့်မိသွားတော့
ကားမောင်းလာတာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

နေပါဦး။ ဒီမိန်းမကို မြင်ဖူးသလိုပဲ။ မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာထက် ရင်း
ရင်းနှီးနှီးကို သိနေတာပါ။

ကျွန်မကသာ ဇေဝေဇဝါနဲ့ တွေ့ဝေနေတုန်း စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ သူက
ကျွန်မဆီကို ပြေးလာပြီး

'ဟယ်..ပိုင်ပိုင် သူငယ်ချင်း၊ အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊
ကြည့်စမ်း..ငါ့သူငယ်ချင်းကို ခုလို အရှင်လတ်လတ်ကြီးပြန်တွေ့ရတာ '

ပေါင်နှစ်ရာလောက်တော့ အသာလေးရှိမည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မှ
အားမနာ အပျော်တွေလွန်ပြီး ခုန်ပေါက်နေသည့် ကျွန်မသူငယ်ချင်းဆို သူကို အခုထိ

နာမည်စဉ်းစားလို့ မထွက်သေး။ ကျွန်မကို အရှင်လတ်လတ် ပြန်တွေ့လို့ သူ
ဝမ်းသာနေတာ။ သူပြောပုံအရဆို ကျွန်မမှာ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ မသေသေးတာ
ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

'ဟဲ့..နင် ငါ့ကို ဘာကြောင်ပြီးကြည့်နေတာလဲ။ ငါ..မေပျိုလေ နင်
မမှတ်မိဘူးလား'

'နင်...နင်က မေပျို ဟုတ်လား'

ကျွန်မက အံ့အားသင့်စွာမေးလျှင်

'ဟုတ်တယ်။ ငါက မေပျိုဖြူ..နင့်သူငယ်ချင်း မေပျို'

သူက ဟုတ်တယ်ဆိုလို့သာ ဟုတ်လိုက်ရတာ ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
မေပျိုက ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ slim လေး...ယိုးဒယားမလေးတွေလို လှတာ...
ခုတွေ့နေရတဲ့ မေပျိုက ပွင့်နဲ့ နင်လားငါလားပင်။

နောက်ပြီး မေပျိုက လားရှိုးက သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ညားပြီး
ကောင်းစားနေတာ။

'မေပျိုရယ် နင့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ နင့်ရုပ်က တအားပြောင်းလဲသွားတာ ကိုး။ ငါ
မမှတ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်'

'နင် မမှတ်မိတာ နင့်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ...အစစအရာရာ
ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ငါ့ဘဝကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာ။ ငါ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင် နေတာ
သိလား..နင် စာရေးဆရာမ ဖြစ်နေတာ ငါ သိတယ်။ နင့်ကို ငါ့
ဘဝအကြောင်းရေးခိုင်းမလို့...ခက်တာက..ငါ့အလုပ်က တစ်နေကုန် မအားတော့
နင့်ဆီ လာတွေ့ချင်တာတောင် လာမတွေ့နိုင်တဲ့ဘဝ။ ငါ့ဘဝ
တအားပြောင်းလဲသွားပြီ သူငယ်ချင်းရယ်'

အိုး..မေပျို ငိုနေတာပါလား။

သူက ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ရည်သွင်သွင်ကြီး
ကျနေသည်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမှာ ဘာတွေ အခက်တွေ့နေတာလဲ။ ခုနက
ကျွန်မကိုတွေ့လို့ သူခန့်ပေါက်ပြီး ပျော်နေတာလေ။ ကျွန်မ က သူ့ကားဆီ
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

'နင် တစ်ယောက်တည်းလား မေပျို..နင့်ယောက်ျား မပါဘူးလား'

'ငါ့ယောက်ျား၊ ဟုတ်လား..ငါ့မှာ ယောက်ျားမှမရှိတော့တာ'

'ဘာရယ်...ခေတ်သစ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် စုံတွဲပုံကို ပြန်မြင်လာမိ သည်။

သိပ်ပြီး လိုက်ဖက်ညီတဲ့အတွဲ။ မေပျိုက လှပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသလို
ခေတ်သစ်ကလည်း တောင်ပေါ်က ရှမ်းကလေး။ အရပ်အမောင်းကလည်း ကောင်း
ဆိုတော့ မြင်တဲ့လူတိုင်းက သူတို့အတွဲကို အားကျကြသည်။

'သူ..နောက်မိန်းမ ယူသွားပြီ'

ဒီစကားကိုတော့ မေပျိုက မျက်ရည်လေးဝဲပြီး ပြောသည်။
ကျွန်မရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ။

'ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ..မေပျိုရယ်'

'ပိုင်ပိုင်..လာ..ငါတို့ ဟိုးသစ်ပင်အောက်မှာ သွားထိုင်ရအောင် နင့်ကို ငါ
အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြချင်လို့၊ နင်ဝတ္ထုရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းရ တာပေါ့ဟာ'

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်အောက်မှာထိုင်ပြီး သူပြောသမျှ နားထောင်ပေးနေ တဲ့
ကျွန်မမှာ မအေးဘဲ ပူလောင်လာသည်။

'သူ ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘဲ ဖောက်ပြန်တဲ့အချိန်တုန်းက ငါအလှ
မပျက်သေးပါဘူး ပိုင်ရယ်..အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိသေး တယ်။
သူ့ကို ငါ အကြွင်းမဲ့ယုံထားခဲ့တယ်။ ငါ့အလှအပေါ်မှာ ငါယုံကြည် တာလည်း

ပါတာပေါ့ဟာ။ ငါ့သား အကြီးကောင်လေး မွေးပြီးတော့ အိမ် ထဲမှာပဲ
ကလေးဝေယျာဝစ္စနဲ့အချိန်ကုန်နေခဲ့တာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အိမ် ပြန်ချိန်တွေ
နောက်ဆုတ်ဆုတ်လာတယ်...ဒါလည်း ငါ မရိပ်မိသေးဘူး။ သူ အလုပ်များလို့ပဲ
ထင်နေခဲ့တာ..တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မူဆယ် သွားမယ်ဆိုပြီး
ပျောက်သွားလိုက်တာ ငါးရက် တစ်ပတ်လောက်နေမှ ပြန် လာတယ်'

'နင် ဘယ်အချိန်မှာ စ,သိတာလဲ'

'ငါ စ,သိတဲ့အချိန်က'

မူဆယ်မှ ပြန်လာပြီး မောမောပန်းပန်းဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ကာ
အိပ်ပျော်နေသော ယောက်ျားမျက်နှာလေးကို မေပျို ထိုင်ကြည့်နေမိ သည်။

ပြန်လာပြီးကတည်းက ငါ့မိန်းမ နေကောင်းရဲ့လား၊ သားလေးရော
နေကောင်းရဲ့လားလို့ တစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ တန်းပြီး အိပ်
ပျော်သွားတာကိုတော့ စိတ်ဆိုးချင်သား။

မိန်းမသားသဘာဝ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်တာလေးတော့ လိုချင်သေး
တာပေါ့။ ကိုလုပ်ပုံက နည်းနည်း သူစိမ်းဆန်နေသလိုပဲ။ သုံးလအရွယ် သား
လေးကလည်း သူ့အဖေလိုပဲ အိပ်မောကျနေသည်။

တစ်ပတ်လောက် ခွဲထားရတော့ မေပျို ကို့ကို ဂရုစိုက်ချင်သည်။
လွမ်းနေတာလေးတွေ ပြောပြချင်သေးသည်။ ရေချိုးပြီးစ မေပျိုကိုယ်လေး က
သတနာမ နံ့သင်းသင်းလေး ရနေသည်။ လားရှိုးမြို့ရဲ့နွေရာသီမို့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ရှိအောင် နီညိုရောင်တောက်တောက် ကြိုးတစ်လုံး ရယ်ဒီမိတ်
အကျလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကွာတားလေးဝတ်ထားတဲ့ မေပျိုကို ဘယ်သူ မှ
ကလေးအမေလို့ ထင်မည် မဟုတ်ပါ။

ပခုံးကျော်လောက်ရှိမည့် ဆံနွယ်ကောက်ကောက်လေးတွေက တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။ နီညိုရောင်ကြိုးတစ်လုံးအောက်မှ ဖွေးနုနေသော ပခုံးသားဝန်းဝန်းလေးတွေက ဆန့်ကျင်ဖက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်မြန်လာအောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိနေဆဲပင်။

မေပျိုက အိပ်မောကျနေသော ကို့နဖူးလေးကို အသာလေး နမ်းရှိုက်မိသည်။ ဘယ်အရာကမှ မစေ့ဆော်ဘဲ ကို့ကိုလွမ်းတဲ့စိတ်တစ်ခုတည်း နဲ့ ကို့နံဘေးမှာ အသာလေး ဝင်အိပ်မိသည်။

အပျိုဘဝတုန်းက မေပျို ကို့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင် ကို သိပ်ကျေနပ် တာ။

မေပျိုသည် သူမအတွေးနှင့်သူမ သဘောတွေကျပြီး ကို့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ကို့ပခုံးလေးကို ဖက်ထားမိသည်။ ကို့ဆီက ကိုယ်သင်းနံ့လေး ကို မေပျိုနှစ်သက်သည်။

ကို အိပ်နေပေမယ့် ကျေနပ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော မေပျို့ စိတ်ကူးလေးတွေ တက်တက်စင်အောင်မှားနေမှန်း မေပျို့လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သိလိုက်ရသည်။

'ဒီမှာ အိပ်နေတယ်လေကွာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့'

ဒီလောက်မာတဲ့ လေသံ၊ ဒီလောက်အေးစက်တဲ့ လေသံမျိုး ကို့ဆီ က ထွက်လာတာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း...မေပျို့ မယုံဘူး ကို။ ကို့ကို မေပျို့က ဘာနှောင့်ယှက်လို့လဲ။

ကလေးရှိနေလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်နဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေ ပျက်ကွက်တယ်လို့ မေပျို့ အပြောမခနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေပျို့ကို ကို စော်ကား တယ်။

ရှက်စိတ်ဖြင့် မေပျို့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သားကိုယ်ဝန်မရှိခင်အချိန်တုန်းကဆို အပြင်က ပြန်လာတိုင်း 'မေပျိုလေး၊
ကိုယ့်အချစ်ဆုံးလေး'ဆိုပြီး ပွေ့ချီခဲ့တာ ကို မဟုတ်ဘူးလား။

မေပျိုသည် ဒေါသစိတ်ကလေး ဝင်လာပြီး ဟန်မဆောင်တတ်သူ ပီပီ...

'ကွဲ့ပခုံးလေးကိုင်မိတာ ပဲ့ပါသွားလို့လား..ဘာဖြစ်လို့..မေပျို့ကို
အော်ရတာ လဲ'

'မေပျို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးဆေးနေတာ လာပြီး ပြဿနာ မရှာနဲ့'
'ပြဿနာရှာတာက ကိုလေ..မေပျို့ကိုများ မသတိသလို ဘာလိုလို နဲ့'

ကိုက အိပ်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထထိုင်ကာ မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် စိုက်
ကြည့်ပြီး

'အဲဒီ တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ..ပြော'

သူ့နှုတ်က ထွက်လာတဲ့စကားက စိန်ခေါ်တဲ့စကားလား။ မေပျို့ကို သူ
စိတ်ဆိုးနေတာလား။

မေပျို့က သူ့စိတ်ဆိုးအောင် ဘာလုပ်မိလို့လဲ။

'ကို မေပျို့ကို ဘာပြောလိုက်တယ်'

'ဘာလုပ်ချင်သလဲလို့ မေးတာလေ၊ မင်း နားမကြားဘူးလား'

ဘုရား..ဘုရား..ရင့်သီးလိုက်တဲ့စကားတွေ။ သုံးလပဲ ရှိသေးတဲ့
သားလေးမျက်နှာကိုမှ မထောက်။

မေပျို့ ဘာဆက်ပြောရမှာလဲ။ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့လောက်
အောင် ဆွံ့အမှတ်တက်နေမိသည်။

'တော်ပြီကွာ ခဏလေး အိမ်ပြန်လာမိပါတယ်။ ပွစိပွစိနဲ့ လိုက်ပြီး
ပွားနေတယ် အပြင်မှာနေတာပဲ ကောင်းတယ်'

ခေတ်သစ်က သူပြောချင်ရာ ပြောပြီး တန်းပေါ်မှာ လွှားထားသော leather ဂျာကင်ကို ယူဝတ်ကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ မေပျို့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ အလိမ့်လိုက် စီးကျလာသည်။

မေပျို့ ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ။ သူနဲ့မေပျို့ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်စကားများတာမျိုး မရှိခဲ့သလို သူ့ဘက်က ခါးခါးသီးသီးဆက်ဆံတာလည်း ဒါ ပထမဆုံးပဲဟု ထင်သည်။

ရင်ထဲမှာ နာတာက နာပေမယ့်..ဘာကြောင့်..ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ၊ အကြောင်းရင်းတစ်ခုကိုတော့ မေပျို့ သိရမှဖြစ်တော့မည်။ ကိုခရီးဆောင်အိတ်ကို လိုက်ရှာတော့ ဘီဒိုနံဘေးမှာ ထားခဲ့တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့အိတ်ထဲက အကျ..အဝတ်အစားတွေ ပြန်သိမ်းပေးဖို့စဉ်းစားပြီး ဇစ်ကို ဖွင့်လိုက်မိသည်။

စိတ်ဆိုးနေတာတောင်မှ မယားဝတ္ထရားကျေပွန်ချင်နေသေးသလား မိမေပျို့...မိန်းမတွေရဲ့စိတ်က အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

မေပျို့သည် မလျှော်ရသေးဘူးထင်ရသည့်အကျ..နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီများကို ယူထုတ်ပြီး သပ်သပ်စီ ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ နောက်တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ်မှာတော့ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။

စာရွက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး ဖတ်လိုက်သောအခါ မေပျို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်တုန်လာသည်။ တစ်ခါမှခံစားဖူးတဲ့ ခံစားမှုအသစ်စက်စက်က တော်တော်တာသွားပါသည်။

မျက်ရည်တွေဆိုတာ တာကျိုးသလို ပါးပေါ်မှာ ရွဲနစ်နေအောင်စီး

ကျလာသည်။

'တောက်'

မေပျိုသည် တောက်တစ်ချက်ကို ခံပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်မိသည်။
ကိုယ်မသိဘဲ ကိုယ့်ကို သိနေမည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရေး
ထားသည့်စာ။ ရေးတာကလည်း ကိုယ့်ယောက်ျားဆီကို။

ဘာတဲ့...ကောင်မက ရေးထားလိုက်တာများ မသိရင် သူ့လင်ပဲ ကိုယ်က
ခိုးထားသလိုလို။ ဒညင်းသီးက အီးပြောင်းပြန်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

မောင်

အနားမှာ မောင်မရှိဘဲနဲ့ နွယ် မနေတတ်တော့ဘူး။ မောင်က ဟို
မိန်းမရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်စက်ပြီး နွယ်ကို မေ့နေမှာ မဟုတ်လား။ နွယ်မှာ တော့
တစ်ယောက်တည်း...အားငယ်လိုက်တာ မောင်ရယ်... နွယ်ရင်ထဲကို မြင်တတ်ရင်၊
နွယ်ခံစားချက်တွေကို သနားတယ်ဆိုရင် မောင် သူနဲ့ မအိပ်ရဘူးနော်။ နွယ်က
မောင့်ကို ပုံပြီးပေးထားပြီးကာ မှ နွယ်ကွယ်ရာမှာ မောင်လည်း
သစ္စာရှိကြေးလေနော် မောင် နွယ်ဆီ လာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးရေပြီး
စောင့်နေရမယ့်သူပါ မောင်ရယ်.. မောင့်ကို ဟိုဟာမကြီးထက်ပိုချစ်တဲ့...

နွယ်

သေနာမ။ ငါ့ကိုများ ပြောထားလိုက်တာ ကြည့်စမ်း ဘေ့ကရက် မရှိ
မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့လင်လည်း ခိုးသေး၊ ငါ့ကိုလည်း စော်ကားသေး တယ်။

တစ်ခါမှ မထွက်ဖူးတဲ့ ဒေါသတွေ ဒေါသတွေဆိုတာ ဘယ်ကဘယ် လို
ထွက်လာမှန်းမသိ။ သွေးတောင် တိုးနေလောက်ပြီ ထင်သည်။

ခေတ်သစ် ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း နာကြည်းသည်။ အပြောင်းအလဲ
မြန်လှသည်လား။ ဒင်း မယားငယ်မက မြှောက်ပေးလို့ ငါ့အနား မကပ်တာ လား။

မြင်ကွင်းတွေက မျက်လုံးထဲမှာ ပိုပြီးပြတ်သားလာသည်။ သူ့အသား
လေးသွားထိတာတောင် ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေတာ လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်မ
ကြောင့်ကိုး။

နာချင်း နာရင် ရွံချင်း ရွံရင် ငါက ဖြစ်ရမှာပါ ခေတ်သစ်ရာ။
ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစမ်း မေပျို...နင် ဘာလုပ်သင့် သလဲ။ မေပျို
တစ်ခုခုကို ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။ သူ့အပေါ်မှာ အချစ်လည်း မပျက်သေးသလို
အလှလည်း မပျက်သေးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျက် နှာဖုံးတပ်ပြီး
ဆက်ဆံနေပြီပေါ့။

မေပျိုသည် ခေတ်သစ်၏ အကျ..ထဲမှ သူ့အနှစ်သက်ဆုံး အကျ..တစ်
ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့် စိမ်ပြေနပြေ သမနေမိ သည်။
အကျ..တွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စဖြင့် ကြွက်ကိုက်ထားသလို ဖြစ်သွား တော့ မေပျိုက
တဟားဟားဖြင့် အော်..အော်ပြီး ရယ်မိသည်။

အမှန်တော့ လူကို လုပ်ချင်တာ။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆွဲဖြဲ
ပစ်ချင်တာ။ ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်တာ။ အဆုံးစွန်ထိ ပေါက်ကွဲရင် လူသတ်မိမ လားဘဲ။

လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုသည့်စိတ်က လူကို ပူပြီး လောင်မြိုက်စေသည်။
အရင်ကတည်းက ခေတ်မီပြီး ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်သော မေပျို..သူကြင် မှ
ကိုယ်ကြင်မှာပေါ့။

မခံချင်စိတ်ကလည်း ပြင်းပြနေသည်။

စိတ်ရှိတိုင်းသာ လျှောက်လုပ်ရရင် မေပျို..အလှ မေပျို..ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အဲဒီ
အချိန်မှာ ယောက်ျားတွေ ကြိုက်သလို ထပ်ယူလို့ရနေတာပဲ။
ဒါပေမယ့်...မေပျိုကိုးကွယ်တာက ဗုဒ္ဓဘာသာလေ။

နေ့တိုင်းစောင့်ထိန်းတာက ငါးပါးသီလ။ ကာမေသုကံကို
ပိုပြီးကြောက်သည်။ ဒု၊ သ၊ န၊ သောဆို ပိုတောင် ကြောက်သေး။

ရှိတဲ့ ယောက်ျားကိုတောင် စိတ်ကုန်လာပြီမို့ နောက်ယောက်ျားယူဖို့
အစီအစဉ်ကိုတော့ စိတ်ကူးထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဒါဖြင့် လက်ရှိ
ယောက်ျားကိုရော မေပျို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ငယ်ဂုဏ်ငယ်စိတ်နဲ့မို့ မမြင်ဖူး မသိဖူးသောရန်သူကို ပြန်ပြီးအနိုင်
ယူချင်မိသည်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကို့ကို ဒင်းလက်ထဲ ထည့်မပေးလိုက်နိုင်။
နင်နဲ့ငါ အကဲစမ်းကြတာပေါ့ မိနွယ်ရယ်...

ပြိုင်ပွဲက အခုမှ စတာပါ.....

အခန်း(၂)

ကျွန်မ မေပျိုကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

အမြင်ကတ်လို့။

'နင့်အပေါ် ဖောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျားကို အဲဒီ မိန်းမလက်ထဲက ပြန်
လုယူမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'နင် ရူးနေပြီ မေပျို..တစ်ခါ ခြံခွန်ဖူးတဲ့နွားက ခြံစည်းရိုး တွေ တိုင်း
ခုန်ချင်နေမှာ နင် မသိဘူးလား'

'သိသားပဲ'

'ဒါနဲ့များဟယ်'

ကျွန်မက စိတ်မကောင်းစွာဆိုလေလျှင် မေပျိုက အဝေးသို့ ငေး
ကြည့်နေရင်း

'သူ့ကို ကွာလိုက်တော့ရော ငါ အပျိုပြန်ဖြစ်လာမှာလား ပိုင်ရယ်
ပြီးတော့..ငါ့သားလေး။ သူ့မှာ အဖေအမေ အပြည့်အစုံ ရှိစေချင်တယ်'

'ဟုတ်ပါပြီ..နင်တို့ အားပြိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်ပြောပါဦး'

'နင် ရေးပေးမယ်လို့ ကတိပေးမှ ပြောပြမယ်'

'ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရေးစေချင်တာလဲ မေပျို'

'နင်က အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့သူမို့လို့ ပြီးတော့ စာရေးဆရာမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာပေးလေးပါအောင် ရေးမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့'

မေပျိုဆန္ဒကို ကျွန်မ သိပေမယ့် သေချာအောင် ထပ်ပြီး မေးမိ သည်။

'နင့်စိတ်ထဲမှာ အခုထိ ဒဏ်ရာရှိတုန်းပဲလား မေပျို။ အနာမကျက်
သေးဘူးလား နင့်ခံစားချက် အတိမ်အနက်ကို ကြည့်ပြီးမှ ငါ ဆုံးဖြတ်ပေး မယ်'

မေပျိုဆက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မရင်ထဲကို အရှိန်
ပြင်းတဲ့ မြှားတစ်စင်းပြေးဝင်ပြီး စိုက်လာသလို နာကျင်သွားစေသည်။

'ပိုင်..ငါ အခုဘာဖြစ်နေပြီလဲ...သိလား။ ငါ သူများအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ
လုပ်နေရပြီဟ။ ငါ့သားတွေနဲ့လည်း တကွတပြားစီ နေနေရတယ်'

အခြေအနေက တော်တော်ကို ဆိုးတာပဲ။ ခေတ်သစ်ကို ကျွန်မ
တော်တော်ကြီးကို ချဉ်သွားတာ။

အလကားကောင် သူများသားသမီးကို တောင်းရမ်းယူကတည်းက
တစ်သက်လုံးအတွက် တာဝန်ယူရမယ်။ သစ္စာ ရှိရမယ် ဆိုတာ နားမလည် ဘူးလား။

ခုတော့..ဒင်းက သာလျှင် စားပြီး မသာလျှင် ထားသွားသည့်
ယောက်ျားမျိုးပဲ။ ဘာမှ မက်လောက်စရာမရှိတဲ့အကောင်။

ဟုတ်တယ်လေ..မေပျိုဘဝစုတ်ပြတ်သတ်သွားတာ ဒင်းကြောင့်။
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမှာ မိန်းမတန်မဲ့ သူများအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ လုပ်နေရတာ ။
ကြားရတာ နဲ့တင် ရင်နာသည်။ ကျွန်မမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေ ရှာတဲ့
သူငယ်ချင်းကို ကျွန်မက

'ဆက်ပြော မေပျို...နင်ပြောသမျှ ငါ စာမျက်နှာပေါ်တင်ပေး မယ်'

မေပျိုက ပိုပြီး ပြောအားရှိသွားပုံ ရသည်။ သူပြောပြတဲ့
သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နားထောင်ပြီး ကျွန်မမှာ ခံပြင်းလို့ တက်ခေါက်လိုက်
လက်သီးဆုပ်လိုက်။ တစ်ခါ မေပျို ငိုရင် လိုက် ပြီး မျက်ရည်ကျလိုက်နှင့်
နောက်ဆုံးမှာ အသိတစ်ခုတော့ ရသွားပါသည်။

သတိတစ်ခုရှိဖို့ လိုအပ်တာလည်း သိသွားရသည်။

သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်တောင် များနေပြီလဲ။

ရှင်မွေ့နွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာလည်း ရာဇဝင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီထင်သည်။ ရိုမီယို
နဲ့ဂျူးလိယာကတော့ အနွံသီချင်းထဲ ရောက်သွားပြီ။

မေပျိုယောက်ျားဆီမှာရှိတဲ့ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့စိတ်ထားမျိုး မေပျို
ဆီမှာပါ ရှိနေရင်...မေပျိုက နောက်ယောက်ျားကို သွားပြီး ရက်ရောနေ ရင်
ခေတ်သစ်တို့ သည်းခံနိုင်ပါ့မလား။ ရှာရှာကြံကြံတွေးမိသေးသည်။

လင်ခိုးမှုနဲ့ ဘယ်တရားရုံးမှာမှ တရားစွဲလို့ မရပေမယ့် မယားခိုးမှု
ကျတော့ ဟုတ်လို့ပဲ။

ကျွန်မက မိန်းမဆိုတော့..နည်းနည်းလေး မျှတမှုရှိရင် ပိုကောင်း မယ်
ထင်တာပဲ။ တချို့မိန်းမတွေ ပိုပြီးကဲလာတာ ဥပဒေမှာ လင်ခိုးမှုပုဒ်မ
မရှိလို့များလား။

အဲဒါကြောင့် အချိုးချ ကြည့်လိုက်ရင် မယားငယ်ယူတဲ့ ယောက်ျား က
လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမတွေထက် ပိုပြီး များမှာပဲ။

'ပိုင်ပိုင် နင်ဘာတွေးနေတာလဲ'

'နေဦး..နင်က မခံချင်စိတ်နဲ့ ကလေးနောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူ
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ငါ့ အမှားပါဟယ် ကလေးတွေရှိတော့ သံယောဇဉ်များ ပိုလာမလား လို့'

'နင် တော်တော်ဦးနှောက်မရှိတာပဲ မှတ်ထား မေပျို။ နင့်မှာ ကလေး
တစ်ဒါဇင် ရှိလည်း မွန်နေရင် နင့်ကို ထားခဲ့မှာပဲ။ အခု ဒုက္ခရောက်တော့
ဘယ်သူရောက်လဲ။ အက်ကြောင်းရှိနေတဲ့ ဘဝထဲကို အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေး
နောက်တစ်ယောက် နင်တို့ ထပ်ပြီး ခေါ်ရက်တယ်ဟယ်'

'အားလုံး ငါ့အမှားတွေပါဟယ် နင် အပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပဲ'

'ငါ နင့်ကို သနားလွန်းလို့ ပြောမိတာပါ မေပျိုရယ်။ နင် ဘယ်တော့မှ
နောက်အိမ်ထောင်မပြုနဲ့နော်။ အစွမ်းအစရှိတဲ့ မိန်းမတွေက သူများကို
သိပ်အားမကိုးချင်ကြဘူး။ ငါပြောတာ နင်သဘောပေါက်မှာပါ မေပျို'

ကျွန်မတို့ စကားပြောနေသော နေရာသို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

'အစ်မကြီးရေ ပြန်မယ်တဲ့'

'အေး အေး လာပြီ လာပြီ'

မေပျိုက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အလုပ်ရှင်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေး
သွားပါသည်။

သူ မောင်းသွားတဲ့ကား ထွက်တဲ့အထိ ရပ်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မ ဆု တောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ်။

နင်မောင်းတဲ့ကားလိုပဲ နင့်ဘဝကို အရှိန်နဲ့ ဆက်သွားပါ..ဘယ် တော့မှ
မရပ်တန့်လိုက်ပါနဲ့ မေပျိုရယ်...

မေပျိုပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း သူ့ခံစား ချက်
အတိမ်အနက်တွေကို နာစသ အနိမ့်အမြင့်အလိုက် ပြန်စီပြီး ကျွန်မ လက်တွေက
စာမျက်နှာထက်မှာ လှုပ်ရှားလို့ပေါ့။

အပြင်မှာ မိုးတွေက သဲသဲမဲမဲ တရကြမ်း ရွာနေသည်။ မိုးရွာနေ တော့
စာရေးရတာ ပိုပြီး feel လာတာပေါ့။ အဲဒီ မိုးစက်တွေလိုပဲ မေပျို မျက်ဝန်းမှာ
နေ့ပေါင်းများစွာ မိုးရွာခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မေပျိုလို
မခံစားစေချင်တော့ပါ။

ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခေါက် စာရေးရတာ ပိုပြီး တာဝန်ကြီးနေသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စေတနာတွေက များနေပြီး အပြုသဘောဆောင်တဲ့ဘက် ရောက်အောင် စာသားတွေ ပြောင်မြောက်နေဖို့လိုသည်။

ကျွန်မရဲ့ပရိသတ်ကြီးတွေကို မေပျိုဖြူရဲ့ ကံမကောင်းတဲ့ နေ့ရက် တွေထဲက ဘဝအစိတ်အပိုင်းလေးတစ်ခုကို ချပြကြည့်မယ်နော်။ ခံစားကြည့်ပါဦး။

တိုက်ပွဲစပြုလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်မှတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မေပျိုတို့ တိုက်စစ်ပြောင်းလိုက်သည်။ ခေတ်သစ်အနား မှားယောင်ပြီးတောင် မကပ် တော့သလို မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေတာတောင်မှ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို နေပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီ လို ဝေးဝေးနေပစ်လိုက်တာဟာ ကိုယ်နဲ့ အနီးဆုံး ပြန်ရောက်လာဖို့အတွက်ပဲ။

ကိုယ့်သားလေးကို သေလောက်အောင်ချစ်ပေမယ့်လည်း သူ့ရှေ့ မှာဆို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ကလေးထိန်းကောင်မလေးနဲ့ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ သဲသဲလှုပ်ပြီး နမ်းလို့မဝသလို ချစ်လို့လည်း မဝ။ မေပျို type က သူမခန္ဓာကိုယ်လှဖို့ကလွဲလို့ တခြား ဘာမှစိတ် မဝင်စားသလို ဖြစ်သွားတာ ခေတ်သစ် ကောင်းကောင်းသတိထားမိသွား သည်။

မေပျိုက ဆံပင်ပုံစံကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီး ကာလာရဲရဲလေး ဆိုး ပစ်လိုက်တော့ ပိုပြီး နုပျိုသွားသည်။ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းကလည်း အလန်း စားတွေချည်း ဝတ်တော့သည်။ ဘောင်းဘီတိုဆို ပေါင်လယ်ရောက်ရင် တော် တော်ရှည်လှပြီ။ အပျိုတကားအပျိုရှုံးအောင်ပြင်ပြမှတော့ ခေတ်သစ်တို့ မျက်စိ စူးပြီပေါ့။

Morning exercise အဖြစ် သီချင်းဖွင့်ပြီး အဝီကသည်။ ကဲသည်။ ကောင်လေးတွေ ကိုယ်နဲ့ နှလနူ တူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ နည်းနည်း လေး

ခင်မိပြီဆိုတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဆိုင်တကာပတ်ကာ မုန့်တွေစားသည်။
ယောက်ျားလေးတရုန်းရုန်းနဲ့ နေပြလို့ မျက်စောင်းတခဲခဲလုပ်နေလည်း မေ ပျိုက
အေးဆေးပါပဲ။ လက်သည်းအဆိုးတောင် မပျက်ချေ။

ခေတ်သစ်ထံမှ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ ထွက်စပြုလာသည်။ ပထမ တော့
သတ လေးတွေပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မသု အပြင်းစားကြီးတွေလို
ဆူဆူညံညံထွက်လာတော့ မေပျို ငြိမ်နေလို့မရတော့။

သူကတော့ သူ့အပြစ်တွေကို မေပျို ဘာမှမသိဘူးဟု ထင်နေသည်။
မေပျို အားလုံးသိပြီးသားပဲလေ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျိုသိပ်ထားတာ
သတိမရလိုက်နဲ့ ရလာတာနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ နာကြည်းပြီး သတ်ပစ်ချင်နေ တာ။ ည ည
အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ့မျက်ခွက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သေ ကြောင်းကြံနေမိတာ
ခဏခဏပဲ။

ဒါကို ဒင်းက မသိဘဲ သူဘာမှ မလုပ်ထားတဲ့ပုံစံချိုးပြီး မေပျိုကို
အပြစ်လာလာဖို့တာ ရယ်ပဲရယ်ချင်လာသည်။

တစ်နေ့ သားလေးက တက်မတတ် ချက်မတတ်အော်ငိုနေသည်။
ကလေးထိန်းကောင်မလေးကလည်း နို့ဘူးတိုက်ပြီး အငိုတိတ်အောင် နည်း
မျိုးစုံနဲ့ကိုချော့နေသည်။ သားက ငိုမြငိုလျက်။ ခေတ်သစ်ရှိနေတော့ မေပျိုက
လုံးဝသွားမကြည့်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။

ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုသာ စိမ်ပြေနပြေ ဆက်ဖတ်နေလိုက်
သည်။ ခေတ်သစ်က မေပျိုလက်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး

'မင်းမှာ မိခင်စိတ်ရော ရှိသေးရဲ့လား မေပျို။ ခုတလော မင်း ဘာ
တွေဖြစ်နေတာလဲ'

'ရှင်လည်း အဖေပဲလေ။ ဒါ ရှင့်သွေးမှရှင့်သွေးအစစ် လုံးဝ
မရောထားဘူး။ ကလေးပဲ ငိုတာ ဘာဆန်းသလဲ..ရှင်မနေနိုင်ရင် တိတ်အောင်

သွားလုပ်ပေါ့'

မေပျိုဆီက ဒီလိုမာထန်စိမ်းဆတ်နေတဲ့ စကားသံမျိုး ထွက်လာ
လိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်ထားပုံမရပါ။

ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ပြီး တငေးတမောကြည့်နေသည့် ခေတ် သစ်။
အမယ်လေး ဒါ ပါးပါးလေးပဲရှိသေးတယ်။

ရှင်ကို ဒီထက်ပိုပြီး ။နျသည ပေးရမှာတွေ အများကြီး ကျန်သေး တယ်။

'မင်း ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဘာကိစ္စ ဘီယာဆိုင်သွားတာလဲ မေပျို.. မင်းမှာ
ကာမပိုင်ယောက်ျားရှိတာ သတိလည်း ထားဦး'

မေပျိုတို့က အော်..အော်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့်
အချိန်မကျသေးဘူး မေပျို..ထိန်းထား နင့်စိတ် နင်ထိန်းထားဦး။

'လူမြင်ကွင်းမှာ သောက်တာက တင့်တယ်ပါသေးတယ်။ ကွယ်ရာ မှာ
ဖောက်ပြန်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲရှင်'

သူမ၏ ခန့်တဲ့အပြောကြောင့် ခေတ်သစ် မျက်နှာပျက်ထွက်သွား
သည်။

'ဘာလဲ...ရှင်က ဘီယာဆိုင်မှာ မမြင်ချင်ဘူး ဆိုတော့ ကျွန်မက Hotel
သွားရမှာလား'

'တော်..တိတ်စမ်း'

ဆက်ပြောနေလျှင် သူ့အကြောင်း ကိုယ်သိနေတယ်ဆိုတာတွေ ပေါ်
ကုန်တော့မှာ။ ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက် ကလိရရင် တော်ပြီပေါ့။ မေပျိုသည်
ကုတ်အကျ..ကို လည်ထောင်အကျ.. အနီရဲရဲပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး သူ မထွက်ခင်
ကိုယ် အရင်ဦးအောင်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်က ကလေးထိန်း ဝေယျာဝစ္စလုပ် ပြီး

ကျန်နေခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဒင်းက မယားငယ်နဲ့လပ်ဖ်ဆင်းရိုက်နေမှာ..အဲဒီတော့
မကျန်ခဲ့နိုင်ဘူး။

မေပျိုဘက်က အရမ်းပြောင်းလဲလာတော့ ခေတ်သစ် ခြေနည်း နည်း
ငြိမ်လာသည်။ တစ်သားမွေး တစ်သွေးအရမ်းလှလာသော မေပျိုကို
ပြန်စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားတို့ရဲ့လက်နက်ကို ပြန်ပြီး
အသုံးချချင်တာလားတော့ မဆိုနိုင်။ ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မိန်းမကို
ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ပြန်ပြီးစည်းရုံးဖို့အတွက် ခေတ်သစ်က သင်ခန်းစာတစ်က
ပြန်စချင်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး မေပျိုအနားကပ်ဖို့ ချောင်းနေသည်။ မေပျိုကလည်း
အကပ်မခံဘဲ တင်းထားသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီယောက်ျားကို နာတာက အရိုးစွဲသွားပြီ။
ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမမီးနေတဲ့။ သူက ဘာလဲ..ကိုယ့်အသက် ကိုစွန့်ပြီး
ကလေးမွေးနေရတဲ့အချိန်မှာ သူတို့က သူတို့သာယာမှုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး
ဖောက်ပြန်နေကြတာ။ ဘယ်မယားကြီးက ခံနိုင်မှာလဲ။ အဲဒီနွယ်ဆိုတဲ့
ကောင်မကရော ဟီရိုဩတပွတရားကို နားပဲ မလည်တာလား။ ငယ်ငယ်တုန်းက
ဆရာမတွေသင်ပေးတဲ့ ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ပစ္စည်း မယူရဘူး ဆိုတာကို မေ့ပဲသွားတာလား။

လူတွေက ဖောက်ပြန်၊ ရာသီဥတုတွေက ဖောက်ပြန်နဲ့ ဒီလောကကြီး
ဘယ်မှာလာပြီး လှပါတော့မလဲ။

လူ မမြင်ဖူးပေမယ့် မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်တာနှင့် အမုန်းပွားနေရတဲ့
မိန်းမ။ ရှင်းရှင်းပြောတာလေ မုန့်ပဲဝေစားမှာပေါ့ တွန့်တိုလို့ ပြိတ္တာဖြစ်မယ် ဆိုလည်း
ဖြစ်စေတော့။

ကိုယ့်လင်ကိုယ်ပြန်ပြီး မြူဆွယ်နေရမှာလား။ မာနဆိုတာ ရှိသင့်ပေမယ့်
ခုတော့ အဲဒီအတိုင်းကို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်လင်ကို လာမြူဆွယ်တဲ့သူ ရှိနေလို့
ကိုယ်လည်း ညှို့တတ်တဲ့မိန်းမထဲမှာပါအောင် ပညာတွေ ပြန်သင်နေရပြီ။

နေချင်သလိုနေပြီး တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်း အိပ်ရတာ ကို
နေသားကျနေပြီဆိုပေမယ့် မေပျိုက ခေတ်သစ်ကို ညတိုင်းသတိရနေသေး သည်။
မခံချင်စိတ်က တင်းခံပြီးနေလို့သာ..ကိုယ့်လင် ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်အနားမှာပဲ
ရှိစေချင်တာပေါ့။

တမ်းတမနေပါနဲ့ မေပျိုရယ်...အခု နင့်ယောက်ျားက နင်တစ်
ယောက်တည်းပိုင်တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမဆိုင်က ပစ္စည်းလိုပဲ အများဆိုင်
ဖြစ်နေပြီ။ ချစ်တာကို နာတာနဲ့ ဖြေပစ်လိုက်။

တွေးတွေးပြီး ဒေါသတွေထွက်လာကာ မျက်ရည်တွေက ကျလာ ပြန်ပြီ။
ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုပစ်လိုက်တော့ မောမောဖြင့် မေပျိုအိမ်မောကျသွား သည်။

စိတ်ရဲ့အစွဲအလမ်း ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်လာတတ်ပါသ လား။
သာယာမှု၊ အထိအတွေ့တစ်ခုအောက်မှာ မေပျိုကျရှုံးခဲ့ရသည်။ အိပ်မက်..ဒါ
အိပ်မက်ပဲနေမှာပါ။

မေပျိုယောက်ျားဆိုတဲ့ကိုက သူ့မယားငယ်မ စကားကို သိပ်နား
ထောင်တာ။

မယားကြီးအနားမကပ်နဲ့ဆိုလို့ ဝေးဝေးရှောင်နေတဲ့ ယောက်ျား။
ပြောပါစေတော့ မယားကြီးက ပြောရမယ့်စကားတွေ သူတို့ပါးစပ် ထဲရောက်ပြီး
ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်နေပြီ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေက မျိုးစုံဖြစ်နေသည်။ နာကျင်လိုက်
ခံပြင်းလိုက် ပျော့ပျောင်းလိုက်နဲ့ မေပျို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

'မေပျို ကိုယ်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီနော်'

ခေတ်သစ်အသံကိုကြားမှ ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရသည်။ မေပျို
ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြန်ပြီပေါ့။

မေပျိုမှာ သတိရလျှင် ရချင်း ခေတ်သစ်ကို ပါးဆွဲရိုက်ပစ်လိုက် သည်။

'ဖြန်း ဖြန်း'

'နင် နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ငါ အလိုမတူဘဲ ငါ့အသားကို ထိရဲ တယ်ပေါ့'

'နင်က ငါ့မိန်းမပဲ ထိတော့ဘာဖြစ်လဲ အိပ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ'

'အယုတ်တမာကောင် နင့်မယားငယ်မက ငါနဲ့ မအိပ်နဲ့လို့ပြော လို့ နင် ငါ့အနားတောင် မကပ်ရဲတာ၊ အခုကျမှ ဘာလို့ စိတ်ပြောင်းသွား တာလဲ'

သူ့အကြောင်းတွေ ပေါ်ကုန်တော့ ခေတ်သစ် မျက်နှာပျက်သွား သည်။

'ဘာလဲ ဘာလို့ ပြန်မပြောနိုင်ရတာ လဲ'

'မင်းသိနေပြီးမှပဲ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မင်းလိုက်ပြီး ခံစားနေရင် မင်းပဲ နာမှာပေါ့။ တချို့ကိစ္စတွေက သိတိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူး'

'အပြောက ကောင်းလိုက်တာ နင့်ပါးစပ်ကြီးကို ရွှေချပေးဦးမယ် နင့်ညီမကို သူများ ဒီလိုလုပ်ရင် နင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ နင်တို့မှာ နည်း နည်းမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူးလား။ ဒီနေ့ နင်နဲ့ငါ အပြတ်ရှင်းလိုက်ရ အောင်၊ နင်ဟိုကောင်မနဲ့ ဆက်နေဦးမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးတော့ ငါ နင်နဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး'

'အသစ်တွေလို့ အချစ်ထပ်ဖြစ်လာတာ ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မေပျို။ မင်းကို ကွာရှင်းပေးဖို့ကလည်း အချိန်မတန်သေးဘူး ကဲ ကဲ ဒေါသ မထွက်ဘဲနဲ့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး အစောကြီးရှိသေးတယ်'

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်မခံဘဲ ခေါင်းမာတဲ့အကောင်။ မေပျိုအသား တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ အလိုရှိရင် ကပ်ပြီး အလိုမရှိရင် ကန်တဲ့ အကောင်မျိုး နီးရာဓားနဲ့ ထိုးသတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

'အဲဒီ ကောင်မက ဘယ်သူလဲ'

ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို သိပြီး အလဲထိုးချင်တာ ဖြစ်သင့်သည်ဟု ထင် သည်။

'ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဖြည်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဖြည်ပြခဲ့ရင်လည်း အဲဒီ ကောင် ထမင်းမစားလို့ပဲ'

ပြောပြီး အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ ထွက်သွားသော ခေတ်သစ်၏ နောက် ကျောကို
မေပျိုက စားပွဲတင်နာရီဖြင့် ကောက်ပစ်လိုက်သည်။

'တောက်...လူယုတ်မာ'

နင်မပြောလည်း ငါရအောင် စုံစမ်းပြမယ်ကြည့်ထား။ နင့်မယား
ငယ်မကို နင်ဘယ်အချိန်ထိ ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်မလဲ။ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့။
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့ဟာတွေ သွားလေရာ ကာလနာတိုက်ပါစေ။
